

munerne. Den højtærede Indenrigsminister har i Dag talt om Gælden til Københavns Kommune, og vi fik et glædeligt Indtryk af, at den var stærkt reduceret — jeg skal senere tillade mig at opholde mig derved et Øjeblik.

Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, der talte før mig, talte en Del om Ødselheden under det radikale Ministerium og beklagede, at der ikke var vist Forudseenhed nok, at man ikke havde beslået Midler med Henblik paa Fremtiden, den Gang de gode Tider virkelig var inde. Ja, det er nu altid let at være bagklog. Og hvordan var det nu i Grunden, det forholdt sig i de Aar? Det var dog vel egentlig ikke saa meget det radikale Ministerium, der var imod at skaffe Penge til Staten. Jeg har en tydelig Erindring om et æret Medlem, der talte om, at vi maatte endelig ikke slagte Hønen, der lagde Guldæg; det var ikke en Radikal eller Socialdemokrat, det var den nuværende højtærede Statsminister, der advarede, og som værnede og beskyttede Hønen med Guldæggene. Det var, den Gang vi havde i Sinde at beskatte Skibsfarten paa Grund af dens Millionindtægter. Gud bevares, da maatte man være yderst forsigtig; mange Maaneders Beskatning blev forspildt, og det endte med et temmelig ynkeligt Resultat, alt paa Grund af Venstres og Konservatives forenede Anstrengelser for at værne og beskytte Hønen med Guldæggene. Jeg husker ogsaa, nu da det ærede Medlem betror os, at det var gyldne Tider den Gang, en Mængde Taler, af hvilke det fremgik, hvor ondt og besværligt ikke mindst Landets Landbostand havde det. Den Gang hed det virkelig ikke, at Tiderne var gode, og at der var noget at lægge op af; de, der skulde betale Skatterne, jamrede bestandig, Forholdene var yderst ugunstige efter de Skildringer, vi fik, f. Eks. naar det ærede Medlem Hr. Pinstrup og andre talte om Landbrugets fortvivlede Stilling. Naa, det er ikke altid lige let at bringe Orden og Samstemning i Udtalelser fra Fortid og Nutid, og i hvert Fald forstaar jeg meget vel den ærede Ordførers Besværlighed derved, alt er blevet saa ganske anderledes, end man troede.

Ogsaa om Statsfinanserne talte den ærede Ordfører. Jeg skal ikke opholde mig meget derved, men dog minde om, at vi heller ikke paa det Omraade synes at have let ved at faa den Tilstand, som den nuværende Finansminister lovede i en af sine første Taler, da han indledede med, hvorledes dette Ministeriums Program var.

Da var Balance noget af det selvfølgeligste; men lige saa let og selvfølgelig synes det ikke at være nu, da det ikke er Ord, men Handling, der skal til.

Den højtærede Statsminister beskæftigede sig med et Afsnit i min Tale, der, som han sagde, anslog andre Strengere, end man er vant til at høre her. Jeg har ogsaa set disse andre Strengere omtalt i nogle Venstre-aviser — der var det blevet til, at jeg havde truet Rigsdagen med Borgerkrig og Gadespektakler og mange andre Nederdrægtigheder. Jeg forbavses nu altid, naar jeg ser, at man saaledes lyver sig frem. Jeg spørger altid, naar jeg ser dette ude i Pressen: Er det virkelig nødvendigt? Ogsaa Statsministeren har aabenbart læst denne Venstre-avis, læst den maaske bedre, end han har hørt mine Udtalelser. Han siger i alt Fald, at jeg truede med Gaden, med Mytteri fra Troppernes Side, og han tilføjer advarende — det findes Sp. 571 —: Skal endelig Politikken føres paa Gaden, bliver det ikke det ærede Medlem (Stauning), der kommer til at dirigere, det bliver ganske andre Personer.

Der er en vis Stolthed i disse Ord fra den højtærede Ministers Side. Han mener at kunne sige, hvem der skal dirigere, naar det skal gaa løs paa Gaden. Jeg ved meget vel, at Venstres Forhold til vore Hjemmebolschevikker er det bedst mulige; men jeg tror ikke, den højtærede Statsminister skal regne alt for meget med, hvad han hører fra den Kant. Han skal ikke fæste saa megen Lid til Løfter fra de Folk; jeg kender Personerne meget bedre, end den højtærede Statsminister gør, og ved, hvor upaalidelige de er; og hvor lidet de betyder. Men i øvrigt: jeg har ikke truet med noget som helst, jeg har advaret Ministeriet mod at fortsætte med den Provokation, som visse militære Forberedelser er, og jeg har nævnt den Kendsgerning, at Soldater ikke altid er de sikreste Magtmidler i en reaktionær Regerings Haand. Denne Advarsel fastholder jeg, og jeg maa, da Justitsministeren har følt sig kaldet til et Indlæg baade forleden Dag og atter i Dag, gøre nogle Bemærkninger dertil.

Jeg maa først, for at man ikke skal være i Tvivl om, hvad jeg sagde, med den højtærede Formands Tilladelse gentage et Par Linier, som findes Sp. 73 i Folketingstidende, og som ogsaa har været Grundlaget for Statsministerens og mange andres Udtalelser og Avisartikler. Hvad jeg sagde, var dette: „Jeg ved vel, at Regeringen stoler paa sine Magtmidler. Den har Militæret i Orden, ikke sandt? Jeg kender udmærket godt de